

τοῖς τὸν κύριον Κροϊμενίλ ποτὲ δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὸν ὑποφῆρῃ.

— Μὰ δὲν τὸν περητῆρησες τί νέος εἶνε ἀδελφὴ μου! εἶπεν ὁ μαρκήσιος πρὸς τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν. Εἶνε ἄγγελος, ἔχει ψυχὴν ἀγγελικὴν, καθόλου δὲν ὁμοιάζει τὸν πατέρα του. Ὁχι! ὁχι!! ὁχι!!! Καὶ θὰ τὸν ὑπερασπίσῃ τὸν Ῥοβέρτον μας, βέβαια. Δικὴ μου ιδέα ἦτο νὰ τὸν προσκαλέσωμεν. Καὶ εἰξεύρεις, θεῖσα, ὅτι ὁλαί μου αἱ ιδέαι εἶνε ἐπιτυχεῖς!

Ἡ θεία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μορφάσασα.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἀντωνία πρὸς τὸν Γεώργιον, τί εἶνε ἡ κατοικία μας;... Ἀλλ' ὅμως καὶ τοιαύτη οὐσα εἶνε ἰδική μας, καὶ τοῦτο ὀφείλομεν εἰς ὑμᾶς καθὼς ὑποπτεύω. Σεῖς εὐρήκατε τὸν συμβιβασμὸν ὅστις μας ἐπιτρέπει νὰ ἐξακολουθώμεν νὰ ζῶμεν ὑπὸ τὴν στέγην ταύτην, εἶμαι πεπεισμένη ὅτι τῆς μεταβολῆς ταύτης τῆς τόσον εὐνοϊκῆς ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τόσον ταχεῖας οὐδεὶς ἄλλος εἶνε ὁ αἷτιος εἰμὴ σεῖς. Εἴθε νὰ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ῥοβέρτου μας.

— Ἐὰν ἤρκει μόνη ἡ θέλησις, θὰ σας ἡγγυώμην ὅτι θὰ τὸν σώσω τὸν ἀδελφόν σας. Ἀλλὰ ὀφείλω νὰ σας ὑποσχεθῶ ὅτι δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκτελέσῃ. Ἐν τούτοις ἔστε βεβαία ὅτι θὰ εὖρω δυνάμεις ἀνεπίστους ἐν τῇ συναισθήσει τοῦ δικαίου μου καὶ ὅτι ὅσον δυσκολωτέρα θὰ εἶνε ἡ ὑπόθεσις, τόσον μᾶλλον θὰ προσπαθήσω νὰ νικήσωμεν.

— Εἶνε ἀπαραίτητον, κύριε, νὰ εὐαρεστηθῇτε νὰ ἔρχεσθε συχνὰ νὰ μας βλέπετε. Διότι πάντες θὰ μας συκοφαντῶσιν, καὶ εἶνε ἀνάγκη ὑμεῖς νὰ μας γνωρίζετε ἐκ τοῦ πλησίον, ὥστε νὰ δυνήθητε νὰ μας ὑπερασπίσετε ἐν γνώσει, κύριε Καρθαγάν. Ἀναγνωρίζω ὅτι σὰς ἐπιβάλλω θυσίαν μεγίστην παρακαλῶν σας νὰ ἔρχεσθε εἰς οἰκίαν ὅπου δὲν θὰ εὐρετὲ ἄλλο τίποτε, παρὰ ἕνα γέροντα ἀσθενῆ καὶ γυναῖκα σκυθρωπὰ καὶ κατηφεῖς. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ κάμετε αὐτὴν τὴν θυσίαν.

Ὁ Γεώργιος προσέκλινεν οὐδὲν ἀποκριθεῖς.

Ἐπανήρχοντο ἤδη εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἀντωνία. Ἐν ᾧ δὲ εἰσῆρχοντο, ἤκουσεν ὁ Γεώργιος τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν λέγουσαν μετ' ἀγανακτήσεως πρὸς τὸν συμβολαιογράφον:

— Μὰ αὐτὸς δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του! Τόσον ὀλιγόλογος δικηγόρος ποτὲ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸ σώσῃ τὸ παιδί! Ὁ τι καὶ ἂν μου εἴπῃς, δὲν θὰ μού το γυρίσῃς τὸ κεφάλι, ὅτι ἕνας δικηγόρος εἴμπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν πελάτην του ἂν δὲν ὁμιλεῖ δύο ὥρας κατὰ συνέχειαν.

Ὁ μαρκήσιος ἀπεκρίθη διὰ τῆς παιδικῆς φωνῆς τους.

— Δικὴ μου ἦτο ἡ ιδέα!... Μὴ φοβῆσθε καθόλου, θεῖσα... Εἶνε δική μου, καὶ εἶνε καλὴ...

Ὁ Γεώργιος μετὰ τοῦ Μαλεζῶ ἐχαιρέτισε τὸν γέροντα, τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν καὶ προπεμπόμενος ὑπὸ τῆς Ἀντωνίας

μέχρι τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης, ἀπῆλθε. Ἦρχετο δὲ καθ' ἐκάστην εἰς τὸν πύργον καὶ εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν εὖρε καὶ τὸν Κροϊμενίλ. Ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀξιόλογοι οὗτοι νέοι ἐξετίμησαν ἀλλήλους καὶ ἡγαπήθησαν, ἀμφότεροι αἰσθανθέντες ὅτι δὲν ἦσαν ἀντίζηλοι καὶ ἀντίπαλοι, ὥς διεννοῦντο πρὶν σχετισθῶσιν, ἀλλὰ σύμμαχοι καὶ φίλοι πιστοὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ.

Ἡμέραν τινὰ περὶ ὥραν 5 μ. μ. κατερχόμενος ὁ Γεώργιος ἐκ τοῦ πύργου ἤκουσε τὸ ὄνομά του. Σταθείς, εἶδεν ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ γηλόφου τὸν πατέρα του.

— Ἀφ' οὗ δὲν θέλεις νὰ ἔλθῃς σὺ πρῶτος, εἶπεν ὁ γηραιὸς Καρθαγάν, πρέπει λοιπὸν ἐγὼ νὰ ἔλθω. Θέλεις νὰ συνομιλήσωμεν πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας;

Καὶ ἀποχωρήσαντες εἰς τὴν λόχμην, ἐκάθησαν ἐπὶ τινος ὑψώματος τοῦ ἐδάφους.

Κατὰ τὰ φαινόμενα ἡ συνδιάλεξις των ἦτις ἐγένετο ζωνρὰ καὶ παραχώδης, εἰς οὐδὲν εὐάρεστον κατέληξε.

— Δὲν εἰξεύρεις τί κάμνεις, εἶπε τέλος ὁ γηραιός. Σωρεύεις κατὰ τῆς κεφαλῆς σου φοβερὰ μίσση, ἀπὸ τὰ ὅποια δὲν θὰ εἴμπορῶ ἴσως νὰ σε προφυλάξω μέχρι τέλους... Ἀλλὰ μὴ ζαναπεράσῃς ἄλλοτε ἀπ' ἐδῶ!... Ὅταν πηγαίνῃς ἐπάνω, νὰ πηγαίνῃς ἀπὸ τὸν μεγάλον δρόμον Χαῖρε!

Καὶ ὁ μὲν πατὴρ ἀπῆλθε σχεδὸν τρέχων πρὸς τὸ καπηλεῖον τοῦ Πουρτοᾶ, ὁ δὲ υἱὸς ἐπανῆλθεν εἰς τοῦ Μαλεζῶ, διανοούμενος καθ' ὁδόν: Ὁ πατὴρ μου ἠθέλησε νὰ με φοβίσῃ... Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ;

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ μεταβαίνει εἰς τὸν πύργον διὰ τῆς αὐτῆς ἀτραποῦ τοῦ γηλόφου. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπανερχόμενος τὴν 6 μ. μ. εἰς τὴν πόλιν, ἀκριβῶς ἐν τῇ καμπῇ τῆς ἀτραποῦ ἤκουσε πυροβολισμὸν καὶ κλάδος σημύδας θραυσθεῖς ἕνα πόδα μακρὰν τῆς κεφαλῆς του, κατέπεσε πρὸ τῶν ποδῶν του. Δι' ἐνὸς ἁλματος ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ἀτραποῦ καὶ ὀχυρώθη ὀπισθεν τῶν δένδρων, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ δὲν εἶδε ψυχὴν οὐδὲ ἄλλον τινὰ θόρυβον ἤκουσεν. Ὡς φαίνεται ὁ πυροβολήσας εἴτε ἔφυγε παρ' εὐθὺς εἴτε ἐκρύβη πού. Ἐν τούτοις ἐν τῇ ἐρυθρᾷ λάμπει τοῦ δύοντος ἡλίου ἐφάνη ἀνερχόμενος εἰς τὸν οὐρανὸν λευκὸς καπνός.

— Δὲν εἶνε ἀμφιβολία ὅτι εἶνε ὁ Τρεχανέμης, διενόηθη ὁ Γεώργιος. Ἀλλὰ διατί δὲν ἐπυροβόλησε καὶ ἐκ δευτέρου; Καὶ εἶχε καιρὸν νὰ πυροβολήσῃ... Ἴσως ἤθελε μόνον νὰ με φοβίσῃ... Ἐν τούτοις ἡ σφαῖρα διήλθε πολὺ πλησίον μου.

Τότε ἐνεθυμήθη τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρὸς του. Βεβαίως ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ πείσῃ τὸ κτήνος τοῦτο νὰ μὴ προβῇ εἰς τοιοῦτον κακούργημα, ἔσπευσε τοῦλάχιστον νὰ δώσῃ εἰδῆσιν εἰς τὸν υἱόν του νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν του.

Καλὸν καὶ τοῦτο! δὲν εἶχεν ἐξαλειφθῇ πᾶν ἔχνος στοργῆς ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ γηραιοῦ Καρθαγάν.

Ὁ Γεώργιος εἰς οὐδὲνα εἶπε τίποτε

περὶ τοῦ συμβάντος τούτου, ἀλλὰ μόνον ἥλλαξεν ὁδόν.

Προσεγγίζοντος τοῦ χρόνου τῆς δίκης, ἐδέησε νὰ μεταβῇ ὁ Γεώργιος εἰς Ῥουέννην καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἵνα δύναται νὰ βλέπῃ συνεχῶς τὸν πελάτην του.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐπέμενε νὰ συνοδεύσῃ τὸν Γεώργιον.

— Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σου, καλὸ μου παιδί! Νὰ εἴμπορῶ νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὰ λόγια τοῦ Ῥοβέρτου μου.

— Καλὲ θὰ τοῦ ὁμιλήτε μόνη σας καὶ θὰ ἀκούετε ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ λόγια του. Θὰ λάβω ἄδειαν νὰ τὸν ἐπισκέπτεσθε καθ' ἡμέραν.

— Λοιπὸν ἐμπρός!... Μὴ χάνωμεν καιρὸν... Θὰ ἐτοιμασθῶ γρήγορα γρήγορα, καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας... Ἀγαπητέ μοι φίλτατέ μου.

Καὶ ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς ἡ γηραιὰ κόρη ἐνηγκαλίσθη τὸν Γεώργιον καὶ ὡς ἀστραπὴ ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον νὰ ἐτοιμασθῇ, καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἦτο ἕτοιμος.

Ἀπερχόμενος ὁ Γεώργιος εἶπε πρὸς τὴν Ἀντωνίαν:

— Σήμερον βλέπομεθα διὰ τελευταίαν φορὰν μέχρι τῆς δικασίμου ἡμέρας· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μοι ὑποσχεθῇτε ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ ἔλθετε, διότι ἡ παρουσία σας θὰ ἐνισχύσῃ ἠθικῶς τὸν ἀδελφόν σας. Ἐγὼ δέ... ἔστε βεβαία ὅτι ἐκεῖ ἐμπροσθέν σας καὶ πρὸς χάριν σας θὰ κάμω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ.

Ἡ Ἀντωνία προσέκλινεν οὐδὲν ἀποκριθεῖσα.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προσεχές:

N A N I - N A N I

Διήγημα Ἀλβέρτου Λερού.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ ἔφηλος, τῇ προσκλήσει τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐκάθισεν εἰς τὸ ἄκρον ἀνακλίντρον τινὸς καὶ διηρώτα βεβαίως ἐκὺτὸν πόθεν ἔμελλε ν' ἀρχίσῃ.

— Πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ; ἠρώτησεν ἡ χήρα διὰ τόνου φωνῆς ἥκιστα ἐνθαρρυντικοῦ.

— Θεέ μου, κυρία, ἐφέλλιεν ὁ σωτὴρ τῆς Θηρεσίας, τὸ ὄνομά μου σὰς εἶνε ἀγνωστον, καὶ θὰ παραξενευθῇτε βέβαια, διότι λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ παρουσια-